

Arrest

nr. 340 035 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, geboren op (...) te Kvareli. Sinds 2016 bent u weduwe, maar uw zoon, Z. (...) woonde bij u in. U zorgde daarnaast ook voor uw kleindochter A. (...), de dochter van uw dochter N. (...) die in België woonde. In november 2024 kwam A. (...) echter naar België bij haar moeder.

In maart 2023 moest uw zoon voor 2 jaar de gevangenis in omdat hij het contactverbod ten aanzien van uw kleindochter A. (...) geschonden had. Dankzij een amnestiemaatregel van de toenmalige premier Zurabishvili kwam hij op (...) november 2024 vroegtijdig vrij. Op (...) december 2024 overleed hij echter onverwachts in zijn slaap. Door de stress van zijn overlijden namen uw gezondheidsklachten toe. Omdat u niemand meer had om voor u te zorgen in Georgië reisde u op 20 december 2024 samen met uw dochter, O.N. (...) (O.V. (...)), die na de dood van haar broer naar Georgië was afgereisd, mee naar België. Op 7 februari 2025 vroeg u vervolgens om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. In Georgië vreest u immers een

eenzaam leven te leiden en mogelijk zelfs te overlijden omdat er niemand is die er voor u kan zorgen. Omwille van uw gezondheidstoestand heeft u nochtans constante zorg nodig. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Georgische identiteitskaart, de overlijdensakte van uw zoon Z. (...) en medische documenten uit België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. In uw latere verklaringen stelde u wel dat u veel gezondheidsproblemen heeft, waaronder hartproblemen en diabetes, en u hierdoor niet alleen kan wonen. U heeft de hulp van uw dochter nodig (Verklaring DVZ, nr. 29). Uit de door u neergelegde medische documenten kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat, dan wel hoe uw gezondheidstoestand een impact zou hebben op onderhavige procedure. Het betreft hier immers de louter wetenschappelijke resultaten van een bloedanalyse en een aanvraag voor een MRI. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u bovendien aan u ondanks uw medische problemen (CGVS, p. 3) fysiek en mentaal in staat te voelen om het interview te doen (CGVS, p. 2). Noch tijdens noch na afloop van het onderhoud maakte u melding van enig probleem (CGVS, p. 12). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar Georgië kan terugkeren omdat u er vreest eenzaam te zijn en zelfs te sterven omdat u er niemand heeft om voor u te zorgen en u omwille van uw gezondheidstoestand nood heeft aan permanente zorg (CGVS, p. 11-12).

Vooreerst zij aangestipt dat de ernst van uw vrees reeds danig wordt aangetast door het feit dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig aanhangig heeft gemaakt. U kwam immers in België aan op 20 december 2024 (CGVS, p. 9) en diende pas op 7 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd of er een specifieke reden was waarom u zo lang gewacht had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, stelde u dat u al op 9 januari 2025 uw verzoek om internationale bescherming had ingediend. Erop gewezen dat dit niet strookt met de info in uw administratieve dossier, gaf u uiteindelijk toe dat het ook kon dat u pas in februari uw verzoek om internationale bescherming aanhangig had gemaakt, maar u zeker was dat u op 9 januari naar de gemeente was geweest (CGVS, p. 10), wat echter geen verschoonbare verklaring is voor de laattijdigheid van uw verzoek.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen motieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend medische en sociale problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U leed in Georgië al aan gezondheidsproblemen, maar kreeg hiervoor medische behandeling (CGVS, p. 4). Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Nergens uit al de elementen in uw administratieve dossier blijkt immers dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Georgië sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. U werd immers behandeld voor uw medische problemen in Georgië (CGVS, p. 4). Evenmin kan uit diezelfde elementen geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Georgië buiten uw wil om in een situatie terecht zou komen die dermate verregaand en zwaarwichtig is dat ze gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling. Zij in dit verband aangestipt dat u tot november 2024 ondanks uw medische problemen niet alleen voor uzelf zorgde, maar sinds het vertrek van uw dochter in 2016 of 2017 ook voor uw kleindochter en dit terwijl uw zoon sinds maart 2023 in de gevangenis zat en u zodoende niet kon bijstaan (CGVS, p. 5-7). Hoewel u aangaf dat uw gezondheidstoestand ernstig achteruitging als gevolg van de stress na de dood van uw zoon (CGVS, p. 4, 11), kan uit de door u neergelegde medische stukken geenszins geconcludeerd worden dat u daadwerkelijk continu medische zorg en bijstand nodig zou hebben, zoals u beweerde (CGVS, p. 3). Zij er voorts op gewezen dat u evenmin aannemelijk maakte dat u in Georgië niet op ondersteuning zou kunnen rekenen. U stelde wel dat u geen van uw familieleden om hulp kan vragen. Uw eigen broer en zussen zijn oud en hebben zelf medische zorgen nodig. U bent ook niet in een positie om hulp te vragen aan uw neven en nichten omdat u niet zo'n nauw contact met hen had. U heeft echter ook nooit geprobeerd om hulp aan hen te vragen (CGVS, p. 11-12). Evenmin heeft u gepoogd om na het overlijden van uw zoon uw leven in Georgië weer op te nemen aangezien uw zoon overleed op 9 december 2024, waarna uw dochter naar Georgië kwam, en u op 20 december 2024 reeds samen met uw dochter naar België kwam (CGVS, p. 9). Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De Vreemdelingenwet voorziet daarnaast trouwens ook in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Waar u stelde dat u bij uw dochters en kleinkinderen in België wil blijven (CGVS, p. 3, 11, 12), kan tot slot verwezen worden naar de mogelijkheid tot gezinshereniging. U dient zich hiervoor eveneens te richten tot de geëigende procedure.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u ter staving van uw verzoek neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Uw Georgische identiteitskaart bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. De overlijdensakte van uw zoon toont slechts aan dat hij het leven liet op 9 december 2024, wat hier evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

- Artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder wet van 15.12.1980)

- De materiële en de formele motiveringsplicht

- De beoordelingsfout.”

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Tevens doet zij een uiteenzetting, aan de hand van onder meer artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, 1° van Richtlijn 2013/32/EU, aangaande de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Tevens wijst verzoekster op de zorgvuldigheidsplicht, de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot de aan haar verweten laattijdigheid van haar verzoek, doet verzoekster gelden:

“Deze conclusie is echter onvoldoende gemotiveerd en miskent de specifieke omstandigheden waarin het verzoek werd gedaan. De verzoekster heeft tijdens haar gehoor (CGVS, p. 10) verklaard dat zij zich reeds op 9 januari 2025 had aangeboden bij de gemeentelijke administratie om een verzoek in te dienen. Zij verklaarde eveneens dat zij meerdere malen werd doorverwezen of dat afspraken werden uitgesteld (waaronder naar 26 maart, 26 mei en 30 juni), zonder dat zij hierin enige verantwoordelijkheid droeg. Deze verklaringen werden coherent, zonder tegenstrijdigheden, en met overtuiging afgelegd.

De administratie heeft nagelaten deze elementen verder te onderzoeken of te verifiëren bij de betrokken diensten (gemeente, DVZ). Het CGVS heeft bovendien nagelaten rekening te houden met het feit dat verzoekster op het ogenblik van haar aankomst in België zich in een instabiele medische en psychologische toestand bevond, net na het plotse overlijden van haar zoon op 9 december 2024, wat een plausibele verklaring vormt voor een zekere vertraging of verwarring in de administratieve stappen.

Verzoekster heeft tijdens haar onderhoud verklaard dat zij zich reeds op 9 januari 2025 heeft aangeboden bij de gemeentelijke administratie met de intentie om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p. 10). Zij verklaarde vervolgens dat zij meermaals werd uitgesteld en doorverwezen. Zij noemt verschillende data (26 maart, 26 mei, 30 juni) die erop wijzen dat zij in een proces van aanmelding zat dat buiten haar wil vertraagd werd.

Verzoekster gaf aan dat zij zich op 9 januari 2025 naar de gemeente begaf. Dat is slechts 20 dagen na haar aankomst in België, en slechts één maand na de dood van haar zoon. Ze werd naar eigen zeggen doorverwezen, kreeg uitstel, en begreep de complexiteit van de procedure niet volledig. Dit is geen onwil, maar het logische gevolg van:

- leeftijd,
- analfabetisme administratief of digitaal,
- taalbarrière,
- psychologische desoriëntatie na een traumatisch verlies.

Zonder juridische bijstand, zonder kennis van haar rechten, en afhankelijk van derden om überhaupt te begrijpen wat er van haar verwacht werd, heeft zij alsnog geprobeerd een aanvraag in te dienen op het eerste realistische moment.

Het CGVS heeft geen enkel onderzoek ingesteld naar deze verklaringen.

Daarenboven geldt er in België geen absolute termijn voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan een laattijdige aanvraag geen weigeringsgrond op zich vormen, zolang de verklaringen intern coherent blijven en gedragen worden door verifieerbare elementen.

De geloofwaardigheid van verzoekster kan dan ook niet louter op basis van deze termijnkwestie in twijfel worden getrokken, zeker niet in een context van familiale rouw, gezondheidsproblemen en gebrek aan kennis van de Belgische procedure.

De verwijzing naar de zogenaamde laattijdigheid als argument om de ernst van haar vrees te ondermijnen is derhalve feitelijk ongenueanceerd, juridisch niet doorslaggevend, en moet buiten beschouwing worden gelaten.”

Verzoekster gaat voorts in op haar specifieke situatie. Dienaangaande voert zij aan:

“Verzoekster is een 69-jarige weduwe die gedurende jaren alleen heeft gezorgd voor haar Verzoekster is een vrouw van bijna 70 jaar, weduwe sinds 2016, die jarenlang op zichzelf aangewezen was in Georgië. Haar enige gezelschap en hulpbron, haar zoon, is onverwacht overleden op 9 december 2024. Haar andere kinderen wonen sinds jaren in België, en haar kleindochter — voor wie zij tot november 2024 nog dagelijks zorgde — is haar ook ontvallen.

Wat overblijft, is een totaal isolement. Zij verklaarde dat haar zussen oud en ziek zijn (84, 76 en 74 jaar), dat haar broer terminaal is, en dat zij geen contact heeft met neven en nichten. Ze heeft geen vrienden, geen netwerk, geen zorgstructuur. Ze heeft 33 jaar lang gewerkt en verklaarde zelf:

“Door mijn werk had ik nooit tijd voor een sociaal leven. Ik heb niemand.”

De bewering dat verzoekster zich in die omstandigheden, amper twee weken na het overlijden van haar zoon, op "onverklaarbare wijze" zou hebben laten afwachten alvorens een aanvraag in te dienen, getuigt van een pijnlijk gebrek aan empathie en realiteitszin.

Het CGVS zelf erkent dat verzoekster lijdt aan ernstige gezondheidsproblemen (CGVS, p. 3-4), waaronder hartproblemen, diabetes, schildklierproblemen en flauwtes met mogelijk verlies van bewustzijn. Zij verklaart openlijk dat ze zonder toezicht risico loopt om te sterven zonder dat iemand het merkt.

De periode die volgt op het overlijden van haar zoon werd gekenmerkt door:

- extreme stress,
- angstaanvallen,
- lichamelijke klachten met ziekenhuisonderzoek (MRI-aanvraag, bloedonderzoek),
- afhankelijkheid van haar dochter voor alle handelingen.

Deze toestand is niet theoretisch of betwistbaar, maar wordt bevestigd door de verklaringen en documenten in het dossier. Het zou onredelijk zijn om van iemand in dergelijke toestand te verwachten dat zij administratief perfect en punctueel handelt.”

Verzoekster gaat verder in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt:

“Hoewel verzoekster zelf geen uitgesproken politiek profiel heeft, is het globale mensenrechtelijke klimaat in Georgië zodanig verslechterd dat het de bescherming van kwetsbare personen zoals zij onvoldoende waarborgt. Het repressieve optreden van de Georgische overheid tegen kritische stemmen, maatschappelijke organisaties en vreedzame betogers sinds maart 2023 getuigt van een fundamenteel gebrek aan respect voor rechtsstatelijke principes en de meest elementaire mensenrechten.

Zo werd in maart 2023 door het Georgisch parlement een wetsvoorstel goedgekeurd dat NGO's en media die meer dan 20% buitenlandse financiering ontvangen zou labelen als “buitenlandse agenten” — een wet die sterk doet denken aan de Russische repressiewetgeving uit 2012. Ondanks de intrekking ervan onder druk van de straat, blijft het risico reëel dat soortgelijke maatregelen opnieuw worden ingevoerd. De annulering van de besprekingen was immers niet definitief; het wetsvoorstel was al goedgekeurd in eerste lezing, en het parlement kan zelfs een presidentieel veto overrulen.

De massale protesten die uitbraken tegen deze wet werden met geweld onderdrukt door de ordediensten. De inzet van traangas, waterkanonnen en willekeurige arrestaties vormt een ernstige schending van het recht op vreedzaam protest. Internationale instellingen, waaronder de Europese Unie, hebben uitdrukkelijk hun bezorgdheid geuit over de afbraak van de rechtsstaat in Georgië.

In dit institutioneel klimaat, waarin kritiek wordt onderdrukt, sociale bescherming structureel zwak is, en de gezondheidszorg ontoereikend blijft, kan men bezwaarlijk stellen dat verzoekster — een oudere, zieke, sociaal volledig geïsoleerde vrouw — bij terugkeer kan rekenen op voldoende bescherming van de overheid. Haar medische toestand vereist voortdurende opvolging, toezicht en zorg; dit alles in een staat die het fundamenteel zorgmodel ondermijnt en waar het sociaal vangnet voor ouderen praktisch onbestaande is.

Bijgevolg is het onbegrijpelijk dat het CGVS zonder meer oordeelt dat betrokkene geen reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer. Het volstaat niet dat zij in het verleden medische zorgen ontving; de context is gewijzigd, de persoon is zwaarder verzwakt, en de maatschappelijke structuur die een minimum aan opvang had kunnen bieden, is instabieler dan ooit.”

Verzoekster doet vervolgens een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de verontrustende politieke situatie in Georgië en de wetsvoorstellen en repressie in dit kader die niet conform zijn met de basiswaarden van de EU. Verzoekster geeft aan:

“In dergelijke omstandigheden kan niet verwacht worden dat verzoekers daadwerkelijke bescherming zullen kunnen genieten in Georgië. Bovenvermelde elementen dragen bij tot het risico dat zij zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Opnieuw dient de vluchtelingenstatus hen toegekend te worden.”

Verder doet verzoekster een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de context van repressie en aantasting van fundamentele vrijheden in Georgië. Verzoekster voert aan:

“De situatie illustreert een politieke en institutionele context waarin fundamentele vrijheden verzwakken en repressieve middelen worden ingezet tegen burgers, wat ook gevolgen heeft voor de bescherming van kwetsbare personen zoals verzoekster.

Het COI-rapport beschrijft dat de gezondheidszorg in Georgië kampt met structurele tekortkomingen, zowel op vlak van infrastructuur als financiering (p. 34-35). In landelijke gebieden blijft de toegang beperkt door een gebrek aan voorzieningen en gespecialiseerde artsen. Oudere personen en mensen met chronische ziekten ondervinden bijkomende hindernissen door hoge eigen bijdragen en vervoersproblemen.

Volgens het rapport is de financiering voor de behandeling van chronische aandoeningen, waaronder diabetes en hartziekten, ontoereikend (p. 35). Veel patiënten zijn afhankelijk van de hulp van familieleden voor dagelijkse zorg en medicatiebeheer. Voor alleenstaande ouderen zonder familieondersteuning leidt dit tot ernstige zorgtekorten.

In het geval van verzoekster — een oudere vrouw met meerdere chronische aandoeningen — betekent dit dat zij in Georgië geen realistische toegang heeft tot de noodzakelijke medische opvolging en continue zorg die haar gezondheidstoestand vereist.

Het rapport bevestigt dat er geen uitgebreid publiek stelsel voor ouderenzorg bestaat in Georgië (p. 37). De zorg voor ouderen wordt traditioneel gedragen door familie, terwijl institutionele voorzieningen zeer beperkt zijn en vaak financieel onhaalbaar. Buiten Tbilisi zijn sociale diensten voor ouderen vrijwel onbestaande, en ook in stedelijke gebieden is het aanbod minimaal.

Voor ouderen zonder familie of sociaal netwerk leidt dit tot volledig isolement en een hoog risico op verwaarlozing. Het COI benadrukt dat deze groep vaak niet in aanmerking komt voor enige structurele steun en aangewezen blijft op informele, particuliere oplossingen die voor velen onbetaalbaar zijn.

In het geval van verzoekster is er geen enkele reële mogelijkheid om bij terugkeer op formele of informele steun te rekenen: haar directe familie woont in België, en de resterende familieleden in Georgië zijn zelf zorgbehoeven.

Uit de objectieve broninformatie in het COI Focus-rapport Georgië – Algemene situatie (12 februari 2025) blijkt dat verzoekster bij terugkeer terecht zou komen in een context die een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De combinatie van drie factoren is hierbij doorslaggevend:

· Een politieke en maatschappelijke context waarin fundamentele vrijheden structureel worden aangetast en waarin de overheid effectief repressieve maatregelen inzet tegen burgers, wat de algemene bescherming van kwetsbare groepen verzwakt (p. 13-14).

· Structurele tekortkomingen in het gezondheidssysteem, waardoor chronisch zieke ouderen zonder familieondersteuning geen toegang hebben tot noodzakelijke en continue zorg (p. 34-35).

· De afwezigheid van een effectief sociaal vangnet, waardoor ouderen zonder sociaal netwerk in isolement en verwaarlozing terechtkomen (p. 37).

Verzoekster, een oudere vrouw met meerdere chronische aandoeningen, zonder enige familiale of sociale steun in Georgië, behoort onmiskenbaar tot een bijzonder kwetsbaar profiel dat in deze omstandigheden een voorzienbaar en onontkoombaar risico loopt op een behandeling die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De argumentatie van het CGVS, gebaseerd op de veronderstelling dat verzoekster wél toegang zou hebben tot adequate zorg en sociale steun, houdt geen stand tegenover de vaststellingen uit het COI-rapport. De enige conclusie die uit deze elementen kan worden getrokken, is dat de terugkeer van verzoekster naar Georgië niet verenigbaar is met haar fundamentele rechten.

Bijgevolg dient verzoekster de subsidiaire bescherming te worden toegekend.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“ - de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog algemene landeninformatie en Duitse rechtspraak bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-9).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster duidt niet op welke wijze artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Op welke wijze dit artikel te dezen geschonden zou kunnen zijn, kan verder niet worden ingezien aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis en in toepassing van dit artikel. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoekster duidt evenmin concreet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verder preciseert verzoekster op generlei wijze hoe artikel 13, 1° van de Richtlijn 2013/32/EU, dat bepaalt dat de lidstaten verzoekers de verplichting opleggen om met de bevoegde autoriteiten samen te werken, *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg beroept verzoekster zich ook niet op dienstige wijze op de schending van dit artikel.

3.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, artikel dat inhoudelijk volledig in lijn ligt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.3. Dient, waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekster zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn. Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt en voor zover deze artikelen te dezen van toepassing zouden zijn uiteraard wel terdege rekening gehouden.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster geheel terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. In uw

latere verklaringen stelde u wel dat u veel gezondheidsproblemen heeft, waaronder hartproblemen en diabetes, en u hierdoor niet alleen kan wonen. U heeft de hulp van uw dochter nodig (Verklaring DVZ, nr. 29). Uit de door u neergelegde medische documenten kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat, dan wel hoe uw gezondheidstoestand een impact zou hebben op onderhavige procedure. Het betreft hier immers de louter wetenschappelijke resultaten van een bloedanalyse en een aanvraag voor een MRI. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u bovendien aan u ondanks uw medische problemen (CGVS, p. 3) fysiek en mentaal in staat te voelen om het interview te doen (CGVS, p. 2). Noch tijdens noch na afloop van het onderhoud maakte u melding van enig probleem (CGVS, p. 12). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zij vergenoegt zich er in het onderhavige verzoekschrift immers toe de reeds eerder door haar afgelegde verklaringen omtrent haar medische en psychische problemen te herhalen en te bevestigen en op algemene wijze te poneren dat de door haar aangehaalde medische en psychische problemen worden *“bevestigd door de verklaringen en documenten in het dossier”*. Hiermee doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze verklaringen en deze documenten gedane vaststellingen.

Derhalve toont verzoekster niet concreet aan en maakt zij niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe deze steunmaatregelen van invloed hadden kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.6. Verzoekster stelde en stelt dat zij omwille van een aantal redenen niet kan en wil terugkeren naar Georgië.

Waar verzoekster eerder aangaf dat zij bij haar dochters en haar kleinkinderen in België wil blijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.3, 11-12), dient echter te worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

De Raad doet in het kader van het huidige beroep geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad beschikt te dezen over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of er in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Waar u stelde dat u bij uw dochters en kleinkinderen in België wil blijven (CGVS, p. 3, 11, 12), kan tot slot verwezen worden naar de mogelijkheid tot gezinshereniging. U dient zich hiervoor eveneens te richten tot de geëigende procedure.”

In zoverre verzoekster daarnaast herhaalt dat zij niet naar Georgië zou kunnen terugkeren omdat zij aldaar alleen zou zijn, niemand zou hebben om voor haar te zorgen en omwille van haar gezondheidstoestand nood zou hebben aan permanente zorg, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd wordt:

“Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen motieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend medische en sociale problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U leed in Georgië al aan gezondheidsproblemen, maar kreeg hiervoor medische behandeling (CGVS, p. 4). Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Nergens uit al de elementen in uw administratieve dossier blijkt immers dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Georgië sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. U werd immers behandeld voor uw medische problemen in Georgië (CGVS, p. 4). Evenmin kan uit diezelfde elementen geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Georgië buiten uw wil om in een situatie terecht zou komen die dermate verregaand en zwaarwichtig is dat ze gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling. Zij in dit verband aangestipt dat u tot november 2024 ondanks uw medische problemen niet alleen voor uzelf zorgde, maar sinds het vertrek

van uw dochter in 2016 of 2017 ook voor uw kleindochter en dit terwijl uw zoon sinds maart 2023 in de gevangenis zat en u zodoende niet kon bijstaan (CGVS, p. 5-7). Hoewel u aangaf dat uw gezondheidstoestand ernstig achteruitging als gevolg van de stress na de dood van uw zoon (CGVS, p. 4, 11), kan uit de door u neergelegde medische stukken geenszins geconcludeerd worden dat u daadwerkelijk continu medische zorg en bijstand nodig zou hebben, zoals u beweerde (CGVS, p. 3). Zij er voorts op gewezen dat u evenmin aannemelijk maakte dat u in Georgië niet op ondersteuning zou kunnen rekenen. U stelde wel dat u geen van uw familieleden om hulp kan vragen. Uw eigen broer en zussen zijn oud en hebben zelf medische zorgen nodig. U bent ook niet in een positie om hulp te vragen aan uw neven en nichten omdat u niet zo'n nauw contact met hen had. U heeft echter ook nooit geprobeerd om hulp aan hen te vragen (CGVS, p. 11-12). Evenmin heeft u gepoogd om na het overlijden van uw zoon uw leven in Georgië weer op te nemen aangezien uw zoon overleed op 9 december 2024, waarna uw dochter naar Georgië kwam, en u op 20 december 2024 reeds samen met uw dochter naar België kwam (CGVS, p. 9). Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De Vreemdelingenwet voorziet daarnaast trouwens ook in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststelling dat uit de door haar neergelegde medische attesten niet kan worden afgeleid dat zij, zoals zij zelf beweert, continu medische zorg en bijstand zou behoeven, laat verzoekster volledig onverlet. Wat betreft de medische zorg en opvolging die verzoekster wel zou behoeven, dient, nog daargelaten dat verzoekster in dit kader blijkens de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing in het verleden wel degelijk de nodige medische behandeling en ondersteuning kon genieten en dat uit de informatie zoals aangereikt door verzoekster hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat de situatie in Georgië sedertdien dermate zou zijn gewijzigd of actueel van zulke aard zou zijn dat aangenomen kan worden dat dergelijke medische behandeling en ondersteuning aldaar voor verzoekster op heden niet (meer) voorhanden zouden zijn, bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster hoegenaamd niet aantoonde of aannemelijk maakt dat haar medische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoekster andermaal beweert dat zij bij een terugkeer naar Georgië zou terechtkomen in een situatie van totaal isolement en haar leven niet terug zou kunnen opnemen, dient verder te worden opgemerkt dat ook dit niet kan worden aangenomen. Vooreerst blijkt in dit kader uit de bestreden beslissing dat verzoekster in dit land, dit naast haar broer en zussen die zelf oud zijn en ondersteuning nodig hebben, nog beschikt over neven en nichten. Hoewel zij aangaf met hen niet in nauw contact te staan, kan worden verwacht dat zij in het geval van behoefte aan deze familieleden hulp zou vragen. Verzoekster gaf echter aan dit niet eens te hebben geprobeerd. Evenmin trachtte zij na het overlijden van haar zoon haar leven in Georgië weer op te nemen. Bovendien beschikt verzoekster over verschillende naaste familieleden in België, die haar bij een eventuele terugkeer naar Georgië minstens vanop afstand (financieel) zouden kunnen ondersteunen. Daarbij blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing daarenboven dat verzoeksters dochter in de mogelijkheid is om naar Georgië te reizen en zulks in het verleden ook deed na het overlijden van verzoeksters zoon. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster in Georgië geen enkel netwerk zou hebben, *quod non*, dan nog dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonde dat zij dermate hulpbehoevend zou zijn dat zij daardoor in een situatie terecht zou riskeren te komen die dermate ernstig en zwaarwegend is dat deze kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster bleek in het verleden namelijk steeds zelfredzaam, heeft altijd gewerkt en stond, zoals zij bevestigt in het voorliggende verzoekschrift, tot aan haar vertrek uit Georgië in december 2024 alleen in voor de zorg van haar kleindochter. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat zulks op heden niet meer van haar zou kunnen of mogen worden verwacht. Ook toont verzoekster niet aan dat, zo zij toch in de problemen zou riskeren te komen, zij zich niet zou kunnen beroepen op en verstoken zou blijven van de nodige hulp, bescherming en ondersteuning van haar eigen, nationale autoriteiten. Uit de informatie die verzoekster aanreikt kan immers geenszins worden afgeleid dat eenieder die in een situatie zoals deze waarin verzoekster zich bevindt vertoefd verstoken zou riskeren te blijven van dergelijke hulp, bescherming en ondersteuning.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift verder zelf uitdrukkelijk aan dat zij geen uitgesproken politiek profiel heeft. Op welke wijze de verwijzing naar informatie omtrent de politieke situatie in Georgië en de repressie tegen de oppositie aldaar *in casu* en voor verzoeksters persoon dienstig zou kunnen zijn, kan dan ook niet worden ingezien.

De documenten die verzoekster benevens de reeds hoger besproken documenten neerlegde ter staving van haar verzoek, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont gelet op het voormelde en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster toont voor het overige in het licht van de voormelde motivering niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT